

Sygn. akt *IV U 510/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

**Sąd Okręgowy w Rzeszowie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSO Anna Guniewska

Protokolant: st. sekr. sądowy Magdalena Rykała-Płodzień

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. w Rzeszowie

sprawy z wniosku A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o rentę

na skutek odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 20/03/2018 r. znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 20/03/2018 r. znak: (...)w ten sposób, że nakazuje organowi rentowemu dalszą wypłatę wnioskodawczyni A. S. renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy poczynając od dnia 1 marca 2018r. na okres lat dwóch.

Sygn. akt: IV U 510/18

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 13 lutego 2019r.

Decyzją z dnia 20.03.2018r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 16.01.2018r. odmówił A. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy podnosząc, iż zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19.03.2018r. uznano, że nie jest niezdolna do pracy.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła A. S. podnosząc, że decyzja jest niesłuszna i krzywdząca.

W odpowiedzi na odwołanie, organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni A. S. pobierała rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do dnia 28.02.2018r. W dniu 16.01.2018 r. złożyła wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(dowód: decyzja ZUS, orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, wniosek o wydanie orzeczenia w aktach ZUS)

Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 20.02.2018r. nie została uznana za niezdolną do pracy. Wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od powyższego orzeczenia. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 19.03.2018r. wnioskodawczyni ponownie nie została uznana za niezdolną do pracy.

(dowód: orzeczenie lekarza orzecznika, orzeczenie komisji lekarskiej ZUS w aktach ZUS)

W celu ustalenia stanu zdrowia wnioskodawczyni, w szczególności czy jest ona całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy, kiedy powstała owa niezdolność do pracy, czy nastąpiła istotna poprawa lub pogorszenie stanu jej zdrowia, a także czy ewentualna niezdolność do pracy ma charakter trwały czy okresowy, Sąd dopuścił i przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii i ortopedii.

Biegły z zakresu neurologii w opinii sądowo – lekarskiej rozpoznał u wnioskodawczyni:

- zespół mózdkowy , - stan po operacji neurochirurgicznej z powodu krwawienia w obrębie lewej półkuli mózdku i podejrzenia obecności guza 2004r., - przewlekły zespół bólowy wieloodcinkowy kręgosłupa, - zaawansowane zmiany dyskopatyczno – zwyrodnieniowe kręgosłupa piersiowego ze stenozą bezwzględną na poziomie (...) - (...) i modelowaniem przedniej powierzchni rdzenia kręgowego.

W opinii biegłej opiniowana pozostaje nadal po 28.02.2018r. częściowo niezdolna do pracy na okres 2 lat. Niezdolność do pracy powstała w 2004r.

Wnioskodawczyni lat 52 pozostaje pod kontrolą neurologiczną z powodu przewlekłych zawrotów głowy i zaburzeń równowagi po przebytej w 2004r. operacji neurochirurgicznej krwawienia do guza (ostatecznie w badaniu histopatologicznym – nie potwierdzono utkania nowotworowego). W kontrolnym badaniu MR głowy (2010r.) obecna jest zmiana bliznowato- malacyjna w obrębie lewej półkuli mózdku. Od czasu operacji utrzymują się skargi na bóle i zawroty głowy oraz zaburzenia równowagi. W badaniu neurologicznym stwierdza się dodatnią próbę R., chód na nieco poszerzonej podstawie z tendencją do zbaczania w stronę lewą.

Zarówno cechy zespołu mózdkowego jak i zgłaszane skargi na zaburzenia pamięci, koncentracji , uwagi, wynikają najpewniej z anatomicznej lokalizacji uszkodzenia (tylnoboczna część lewej półkuli mózdku). Przeprowadzona w 2017r. diagnostyka obrazowa całego kręgosłupa wykazała stenozę bezwzględną w zakresie kręgosłupa piersiowego z modelowaniem rdzenia ((...) - (...)) i korzenia rdzeniowego po prawej (...)). Obraz radiologiczny jest dość nietypowy uwzględniając niewielkiego stopnia zaawansowanie zmian dyskopatyczno-zwyrodnieniowych w zakresie pozostałych odcinków. Tym samym stan kliniczny z uwagi na istotnie podwyższone ryzyko upadku uniemożliwia pracę przy obsłudze urządzeń w ruchu i niebezpiecznych. Schorzenia kręgosłupa ograniczają pracę wymagającą dźwigania, długotrwałego przebywania w jednej pozycji na przykład przy pochyleniu.

Opiniowana wprawdzie podjęła pracę, ale jest to zajęcie w tak minimalnym wymiarze godzin (8h/miesiąc), że można przyjąć, że raczej ma ono faktyczne znaczenie terapeutyczne dla badanej niż przynosi jej realny zysk finansowy.

Biegły ortopeda stwierdził, że w chwili obecnej wnioskodawczyni prezentuje dolegliwości umożliwiające jej wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami na otwartym rynku pracy z przyczyn schorzeń ortopedycznych.

Zmiany w kręgosłupie piersiowym i lędźwiowym nie powodują istotnej dysfunkcji funkcjonalnej i nie są obecnie powodem leczenia wnioskodawczyni. Dolegliwości w zakresie obu kończyn górnych po leczeniu operacyjnym uległy pełnej sanacji i nie powodują istotnych zaburzeń funkcjonalnych u wnioskodawczyni. Dystorsja stawu skokowego lewego po leczeniu operacyjnym prezentuje prawidłową stabilność stawu i jego wydolność- nie powoduje także obecnie niezdolności do pracy wnioskodawczyni.

Od opinii biegłego neurologa zarzuty złożył organ rentowy w piśmie z dnia 21.01.2019r.

Sąd Okręgowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wskazanych dowodów. Sąd Okręgowy dał wiarę dowodom z dokumentów, albowiem zostały one sporządzone przez powołane do tego osoby, w zakresie przyznanych im kompetencji i w przepisanej formie, a ich autentyczność i treść nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy dał wiarę opiniom biegłych sądowych, albowiem są one fachowe, a ich treść oraz sposób formułowania wniosków nie budzi wątpliwości. Opinie zostały wydane przez biegłych specjalistów, których specjalizacje zawodowe odpowiadają rodzajom schorzeń i dolegliwości wnioskodawczynie. Biegli wydali opinie po badaniu wnioskodawczynie oraz po wnikliwej analizie dokumentacji jej leczenia. Z treści opinii wynika, iż zawierają one wszystkie konieczne elementy (wywiad uzyskany od wnioskodawczynie i z zapisu dokumentacji medycznej, rezultaty własnych badań, wskazanie dokumentacji medycznej będącej przedmiotem analizy, rozpoznanie lekarskie i wniosek końcowy dotyczący niezdolności do pracy). Merytoryczna analiza również pozwala na przyznanie opiniom biegłych waloru wiarygodności. Podstawę dla rozstrzygnięcia stanowiły wnioski zawarte w opinii biegłego neurologa. Sąd uznał tę opinię za w pełni wiarygodną oraz rzetelną. Sąd nie miał podstaw do jej zakwestionowania. W tym też kontekście, Sąd nie uznał za zasadne zarzutów do opinii biegłego neurologa złożonych przez ZUS, gdyż, zdaniem Sądu są one nierzeczowe i stanowią jedynie polemikę z prawidłowo wydaną opinią.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Odwołanie jest zasadne.

Zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zm.) prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu ustalono zmianę stopnia niezdolności, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie. Renta z tytułu niezdolności do pracy chroni przed ryzykiem niezdolności do pracy. Specyfika powyższego ryzyka przejawia się w niestałości tego stanu faktycznego i prawnego. W związku z tym prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom – zmianie kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustaniu lub ponownemu powstaniu. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzonego przez lekarza orzecznika ZUS i komisji lekarskiej ZUS. W toku postępowania sądowego w przedmiocie odwołania od decyzji organu rentowego, która zależna jest od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, Sąd dokonuje weryfikacji stanowiska lekarza, jak i komisji lekarskiej zakwestionowanych przez wnioskodawczynię.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 - 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za osobę całkowicie niezdolną do pracy uważa się osobę, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się z jednej strony stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, z drugiej zaś możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie należy uznać, że decyzja organu rentowego oparta na treści art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie była prawidłowa, gdyż u wnioskodawczynie nie nastąpiła istotna poprawa stanu zdrowia, która uzasadniałaby uznanie, że jest ona zdolna wykonywać pracę zawodową. Powyższe potwierdziła opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii przeprowadzona w niniejszej sprawie, a która stała się podstawą orzeczenia Sądu. Z zebranego w sprawie, wiarygodnego materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że wnioskodawczynie spełnia warunki określone w treści przepisu art. 12 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Przede wszystkim, opierając się w tym względzie na wskazanej powyżej opinii, należy stwierdzić, że odwołująca się jest nadal częściowo niezdolna do pracy na okres dwóch lat poczynając od 1 marca 2018r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak na wstępie.